

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lipca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki

w sprawie **Ł. M.**

skazanego z art. 286 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 8 lipca 2021 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 4 czerwca 2020 r., sygn. akt II AKa (...),

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w G., Ośrodek Zamiejscowy w R.

z dnia 22 maja 2017 r., sygn. akt V K (...),

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. P. (KA w K.), jako obrońcy skazanego wyznaczonemu z urzędu, kwotę 738 zł (słownie siedemset trzydzieści osiem złotych), obejmującą już należny podatek VAT, za sporządzenie i wniesienie kasacji;**
- 3. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Kasację od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 4 czerwca 2020 r., sygn. akt II AKa (...), zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w G., Ośrodek Zamiejscowy w R. z dnia 22 maja 2017 r., sygn. akt V K (...), wniósł obrońca z urzędu Ł. M. Zarzucił on:

1. rażące naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. poprzez zaaprobowanie przez Sąd odwoławczy ustaleń faktycznych oraz oceny dowodów dokonanych przez Sąd I instancji dokonanych z pominięciem depozycji świadków M. C. B., A. S., E. L., G. D., M. K. oraz R. O., podczas gdy aby przyjąć popełnienie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k., sąd winien dokonując analizy strony podmiotowej i wykazać na podstawie dowodów, że sprawca obejmował swym bezpośrednim i kierunkowym zamiarem nie tylko wprowadzenie w błąd (wyzyskanie błędu, itd.) i działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, lecz także, że w momencie działania obejmował swym bezpośrednim i kierunkowym zamiarem okoliczność, iż osoba rozporządzająca mieniem czyni to z niekorzyścią dla siebie - zaś do realizacji znamion strony podmiotowej oszustwa nie dochodzi, jeżeli jeden z elementów strony przedmiotowej nie jest objęty świadomością sprawcy, jak i wówczas, gdy któregoś z nich sprawca nie chce, lecz jedynie tylko godzi się; do ustalenia powyższych okoliczności niezbędna była zatem procesowa weryfikacja twierdzeń podnoszonych przez oskarżonego, jakoby inwestował uzyskane pieniądze w przedsięwzięcia gospodarcze, które nie przyniosły oczekiwanych dochodów; nadto przesłuchanie ww. osób miało zasadnicze znaczenie w zakresie zarzutu sformułowanego w punkcie II aktu oskarżenia;
2. rażące naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. polegające na nierozważeniu i braku należytego ustosunkowania się do zarzutów i wniosków wskazanych w apelacji obrońcy wniesionej od wyroku Sądu I instancji, a w efekcie poprzez dokonanie przez Sąd odwoławczy dowolnych, własnych i odmiennych od Sądu I instancji ustaleń faktycznych w zakresie realizowania przez Ł. M. czynu z art. 299 § 1 k.k., a to wobec braku należytego rozważenia, iż w postępowaniu karnym konieczne jest udowodnienie, że faktycznie podjęte przez sprawcę zachowania spełniały ową dodatkową kwalifikację w postaci „udaremnienia stwierdzenia przestępnego pochodzenia lub miejsca umieszczenia albo

wykrycia, zajęcia lub orzeczenia przepadku określonych w art. 299 § 1 składników majątkowych" - tym bardziej wobec faktu, iż wykorzystanie systemu bankowego w celu przekazania korzyści pochodzących z przestępstwa nie tylko nie utrudnia, ale wręcz ułatwia stwierdzenie przestępnego pochodzenia tych korzyści, zaś Sąd II instancji (w ślad za twierdzeniami zawartymi w akcie oskarżenia oraz w treści uzasadniania Sądu I instancji) utożsamiał przypisanie Ł. M. odpowiedzialności za czyn z art. 299 § 1 k.k. z faktem wykonania szeregu przelewów na inne rachunki bankowe; nadto poprzez dokonanie zmiany kwalifikacji prawnej czynu (wyeliminowanie z podstawy prawnej przepisu art. 299 § 6 k.k.) przy jednoczesnym braku ustalenia, jaka konkretnie korzyść majątkowa została uzyskana przez skazanego z popełnienia czynu;

3. rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 4 § 1 k.k. poprzez brak rozważenia przez Sąd II instancji względności ustaw w rozumieniu art. 4 § 1 k.k., a to poprzez zaniechanie dokonania całościowego (zbiorczego) porównania wszystkich rozwiązań dotyczących orzekania w zakresie czynów zarzucanych Ł. M., a to m.in. w zakresie ewentualnego orzeczenia kary ograniczenia wolności wraz z karą pozbawienia wolności na zasadzie art. 37b k.k.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w (...) do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie od Skarbu Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu.

W odpowiedzi na tę kasację, prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Rozpocząć należy od przypomnienia, że podnoszone w kasacji zarzuty powinny wskazywać na uchybienia określone w art. 439 k.p.k. lub inne, ale przy tym rażące, naruszenie prawa, do jakiego doszło w postępowaniu odwoławczym, co w konsekwencji mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku sądu drugiej instancji. Analizując więc z tej perspektywy zarzuty rozpatrywanej kasacji stwierdzić trzeba, że są one całkowicie niezasadne. Powyższa ocena skutkowała uznaniem tej skargi

za oczywiście bezzasadną, co pozwalało oddalić ją z tego powodu na posiedzeniu, o jakim mowa w art. 535 § 3 k.p.k.

Skarżący kwestionuje w kasacji sposób dokonania kontroli instancyjnej. Rzecz jednak w tym, że ogranicza się w istocie jedynie do przywołania poglądów orzecznictwa odnośnie do warunków, jakim powinna odpowiadać prawidłowa kontrola odwoławcza oraz co do wymogów skutkujących przyjęciem, że dane zachowanie wypełnia znamiona przestępstw z art. 286 § 1 k.k. czy art. 299 § 1 k.k. Uwagi w tej materii stanowią znakomitą większość uzasadnienia wniesionej skargi. Autor kasacji nie wskazuje jednak konkretnie, w czym upatruje nieprawidłowego jakoby postąpienia Sądu Apelacyjnego, podnosząc w odniesieniu do przestępstwa z art. 299 § 1 k.k., że ustalenia Sądu drugiej instancji jawią się jako niewystarczające. Z kolei w zakresie występku z art. 286 § 1 k.k. obrońca wskazuje jedynie, że należało jeszcze uzupełnić postępowanie dowodowe o depozycje świadków M. C. B., A. S., E. L., G. D., M. K. oraz R. O., co mogłoby „doprowadzić zarówno do uniewinnienia oskarżonego lub też – przynajmniej – do poczynienia ustaleń faktycznych pozwalających na dokładniejszą rekonstrukcję zamiaru oskarżonego”. Wywody obrońcy stanowią zatem nic innego jak jedynie spekulacje, które w żadnym razie nie świadczą o naruszeniu prawa. Zwłaszcza, że Sąd pierwszej instancji przyjął już, iż ci świadkowie - a więc osoby wskazane przez oskarżonego jako partnerzy biznesowi – nie potwierdzili w przesłuchaniu tego, aby oskarżony podjął z nimi jakąkolwiek współpracę gospodarczą, z czym wiązałoby się jakiekolwiek finansowe zaangażowanie z jego strony (uzasadnienie s. 13). Natomiast powody przypisania Ł. M. przestępstw z art. 286 § 1 k.k. oraz z art. 299 § 1 k.k. zostały szczegółowo wyłożone w uzasadnieniach orzekających w sprawie Sądów, do których to wywodów należy tu odesłać. Skarżący nie zdołał więc wykazać w kasacji, aby doszło w tym względzie do naruszenia prawa o kasacyjnym charakterze. Dlatego też dwa pierwsze zarzuty kasacji ocenić trzeba jako oczywiście bezzasadne.

Jako oczywiście bezzasadny oceniony musi być również zarzut trzeci przedmiotowej skargi. I tym razem nie wykazano, aby Sąd Apelacyjny dopuścił się w toku kontroli instancyjnej rażącego naruszenia prawa, które mogło w istotny sposób wpłynąć na treść wyroku. Sąd ten eliminując bowiem z podstawy skazania

§ 6 art. 299 k.k. i przyjmując jako podstawę wymiaru kary art. 299 § 1 k.k., złagodził też karę do 8 miesięcy pozbawienia wolności i obniżył do 2 lat i 6 miesięcy łączną karę pozbawienia wolności, akceptując z kolei rozstrzygnięcie Sądu *meriti* odnośnie do kary grzywny. Uzasadnienie wyroku wyraźnie zaś podaje motywy tego postąpienia, wskazując przy tym na względy, z jakich to te kary w realiach sprawy zostały uznane za współmierne.

Tym samym nie potwierdził się żaden z zarzutów niniejszej kasacji. Wbrew jej zarzutom kontrola odwoławcza była prawidłowa, o czym przekonuje sporządzone uzasadnienie wyroku, w którym odniesiono się w stosowny sposób do wszystkich zarzutów apelacji. Wniesiona kasacja stanowi jedynie wyraz niezadowolenia z zapadłego rozstrzygnięcia Sądu Apelacyjnego. Z tych wszystkich względów kasacja ta została uznana za oczywiście bezzasadną.

Uwzględniono natomiast zasadny wniosek i zasądzono obrońcy skazanego z urzędu stosowną kwotę za sporządzenie i wniesienie kasacji w niniejszej sprawie. Sąd Najwyższy zdecydował ponadto zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

Mając to wszystko na względzie orzeczono, jak w postanowieniu.